

Manilamanifestet

En kallelse till hela kyrkan att förmedla hela evangeliet till hela världen

INTRODUKTION

I juli månad 1974 hölls den internationella kongressen för världsevangelisation i Lausanne, Schweiz. Då skrevs Lausannedeklarationen. Nu i juli 1989 har över 4000 personer från cirka 170 länder mötts i Manila för samma syfte och utfärdat Manilamanifestet. Vi är tacksamma för det välkomnande som vi fått från våra filippinska bröder och systrar.

Under de 15 år som gått mellan de två kongresserna har några mindre konsultationer hållits rörande ämnen som 'Evangelium och kultur', 'Evangelisation och Socialt Ansvar', 'Enkel livstil', 'Den Helige Ande' och 'Omvändelse'. Dessa möten och rapporterna därifrån har medverkat till att utveckla tänkandet inom Lausannerörelsen.

Ett 'manifest' definieras som en offentlig deklARATION av övertygelser, avsikter och motiv. Manilamanifestet tar upp de två kongressmottorna: 'Proklamera Kristus tills han kommer' och 'En kallelse till hela kyrkan att förmedla hela evangeliet till hela världen'. Dess första del består av 21 kortfattade grundsatser. Dess andra del utvecklar dessa i 12 avdelningar, vilka tillsammans med Lausannedeklarationen anbefalls till kyrkor för studium och handling.

TJUGOEN GRUNDSATSER

1. Vi bekräftar vår fortsatta anslutning till Lausannedeklarationen som grund för vår samverkan inom Lausannerörelsen. Vi bekräftar också vår övertygelse:
2. att Gud i Bibelns Gamla och Nya Testamente på ett auktoritativt sätt givit tillkänna sin karaktär och vilja, sina frälsningshistoriska gärningar och deras mening och sitt missionsuppdrag.
3. att Bibelns evangelium är Guds bestående budskap till vår värld och vi är fast beslutna att försvara, proklamera och förkroppsliga det.
4. att människan fastän skapad som Guds avbild är syndig och skyldig och förlorad utan Kristus och att denna sanning är en nödvändig bakgrund för evangeliet.
5. att historiens Jesus och härlighetens Kristus är samma person och att denne Jesus Kristus är absolut unik. Han ensam har blivit människa, tagit vår synd på sig, överunnit döden och han ensam är den kommande domaren.
6. att Jesus Kristus tog vår plats på korset, bar våra synder och dog vår död samt att till följd av detta Gud ensam av nåd förlåter dem som förts till omvändelse och tro.
7. att andra religioner och ideologier ej utgör alternativa vägar till Gud samt att mänsklig andlighet, om den ej friköpts genom Kristus, inte leder till Gud men till dom, för Kristus är den enda vägen.

8. att vi måste göra Guds kärlek synlig genom att ha omsorg för dem som är berövade rättvisa, värdighet, mat och bostad.
9. att proklamerandet av Guds rike med rättvisa och fred kräver fördömande av all orättvisa och förtryck, såväl individuellt som strukturellt; vi kommer inte att rygga tillbaka inför detta profetiska vittnesbörd.
10. att den Helige Andes vittnesbörd om Kristus är oundgängligt för evangelisation och att utan Hans övernaturliga verk varken ny födelse eller nytt liv är möjligt.
11. att andlig strid kräver andliga vapen och att vi måste såväl predika Ordet i Andens kraft som ständigt bedja att vi må få del av Kristi seger över ondskans 'härskare' och 'makter'.
12. att Gud har anförtrott till hela kyrkan och varje dess medlem uppgiften att göra Kristus känd över hela världen; vi längtar efter att få se alla lekmän och präster mobiliserade och utbildade för denna uppgift.
13. att vi, som hävdar att vi är en del i Kristi kropp, måste överskrida de ras , klass och könsgränser som finns inom vår gemenskap.
14. att Andens gåvor är givna till allt Guds folk, kvinnor och män, och att deras samverkan i evangelisation måste välkomnas till gagn för saken.
15. att vi som proklamerar evangeliet måste gestalta det i ett liv av helighet och kärlek; i annat fall förlorar vårt vittnesbörd sin trovärdighet.
16. att varje kristen församling måste vända sig utåt mot sin lokala omgivning med evangeliskt vittnesbörd och uppoffrande tjänst.
17. att det är angeläget för kyrkor, missioner och andra kristna organisationer att samarbeta i evangelisation och socialt arbete och därmed eliminera konkurrens och undvika dubbelarbete.
18. att det är vår plikt att studera det samhälle i vilket vi lever för att förstå dess strukturer, värderingar och behov och utifrån detta utveckla en lämplig missionsstrategi.
19. att världens evangelisering är en brådskande angelägenhet och att det är möjligt att nå onådade folk. Därför är vi beredda att under det sista decenniet av det tjugonde århundradet åta oss uppgiften med en ny beslutsamhet.
20. om vikten av vår solidaritet med dem som lider för evangeliets skull och kommer att förbereda oss själva inför samma möjlighet. Vi kommer också att arbeta för religiös och politisk frihet överallt.
21. att Gud kallar hela kyrkan att förmedla hela evangeliet till hela världen. Därför är vi fast beslutna att proklamera det troget, enträget och självuppoffrande tills Han kommer.

A. HELA EVANGELIET

Evangeliet är de goda nyheterna om Guds frälsning från onskans makter, om upprättandet av hans eviga rike och hans slutliga seger över allt som utmanar hans syfte. I sin kärlek planerade Gud att göra detta innan världen blev till och han genomförde sin befrielseplan över synd, död och dom genom vår Herres, Jesu Kristi, död. Det är Kristus som gör oss fria och som förenar oss till sin försonade gemenskap.

1. Människans belägenhet

Vi är förpliktade att predika hela evangeliet, dvs det bibliska evangeliet i hela dess fullhet. För att kunna göra det måste vi förstå varför människan behöver det.

Män och kvinnor har en inneboende värdighet och ett speciellt värde eftersom de skapades till Guds avbild att känna, älska och tjäna honom. Men genom synden har varje del av deras mänsklighet förvridits. Människorna har blivit självcentrerade, egoistiska rebeller, som inte älskar Gud eller sin nästa såsom de borde. Som en konsekvens därav är de alienerade från sin skapare och från resten av hans skapelse. Detta är grundorsaken till den smärta, förvirring och ensamhet som så många människor lider av idag. Synden skapar också ofta antisociala beteenden, våldsamt exploatering av andra och en utarmning av jordens resurser, vilka Gud givit till män och kvinnor att förvalta. Mänskligheten är i skuld utan ursäkt och på den breda vägen, 'som leder till fördärvet'.

Fastän Guds avbild hos människan blivit förvanskad, är hon fortfarande kapabel till kärleksfulla relationer, att utföra förnämliga insatser och att förverkliga underbar konst. Men också den finaste mänskliga gärning är ofrånkomligt befläckad och kan omöjligt göra någon värdig att komma till Gud. Män och kvinnor är också andliga varelser, men andliga övningar och 'hjälp dig själv' tekniker kan som mest lindra kända behov; de kan inte lösa syndens, skuldens och domens allvarliga realitet. Varken mänsklig religion eller mänsklig rättfärdighet, eller socio politiska program kan rädda människor. Frälsning i egen kraft vilken form den än tar sig är en omöjlighet. Människan, utlämnad åt sig själv, är evigt förlorad.

Vi tillbakavisar falska evangelier som förnekar mänsklig synd, gudomlig dom, Guds människoblivande i Jesus Kristus och nödvändigheten av korset och uppståndelsen. Vi förkastar också 'halva evangelier', som minimerar synd och blandar ihop Guds nåd med mänsklig ansträngning i egen kraft. Vi bekänner att vi själva ibland reducerat evangeliet. Men vi är fast beslutna att i vår evangelisation erinra oss Guds radikala diagnos och hans lika radikala botemedel.

2. Goda nyheter idag

Vi gläder oss över det faktum att den levande Guden inte övergav oss till vår förtappelse och hopplöshet. I sin kärlek sökte han upp oss genom Jesus Kristus för att rädda och återupprätta oss. De goda nyheterna pekar på den historiske personen Jesus, som proklamerade Guds rike och som levde ett liv i ödmjuk tjänst, som dog för oss, som blev gjord till synd och förbannelse i vårt ställe och som Gud återupprättade genom att uppväcka honom från döden.

Till dem som ångrar sig och tror på Kristus ger Gud en andel i den nya skapelsen. Han ger oss ett nytt liv, vilket inrymmer förlåtelse för våra synder och den inneboende, förvandlande kraften av sin Ande. Han välkomnar oss till sin nya gemenskap, som består av människor från alla raser, nationer och kulturer. Och han lovar att vi en dag skall komma till hans nya värld, i vilken ondskan kommer att vara utplånad, naturen återlöst och där Gud kommer att regera i evighet.

Denna goda nyhet måste proklameras på ett frimodigt sätt varhelst det är möjligt, i kyrka och offentliga lokaler, via radio och television, på gator och torg, därför att det är Guds kraft till frälsning och vi är förpliktade att göra det känt. I vår förkunnelse måste vi troget förklara den sanning som Gud uppenbarat i Bibeln och anstränga oss för att relatera den till vår egen situation.

Vi hävdar också att apologetik, nämligen 'försvaret och beästandet av evangeliet', (Fil. 1:7), är en integrerad del av Bibelns förståelse av mission och nödvändig för ett effektivt vittnesbörd i den moderna världen. Paulus samtalade med människor utifrån Skriften, i avsikt att övertyga dem om sanningen i evangeliet. Det måste vi också göra. Alla kristna bör vara 'beredda att svara var och en som kräver besked om' det hopp som finns i dem. (1 Petr. 3:15)

Vi har återigen blivit påmind om Lukas betoning av att evangeliet är goda nyheter för de fattiga (Luk. 4:18, 6:20, 7:22) och vi har frågat oss själva vad detta innebär för majoriteten av världens befolkning, som är utfattig, lidande och förtryckt. Vi har blivit påmind om att lagen, profeterna och vishetsböckerna liksom Jesu undervisning och verksamhet allt framhäver Guds omsorg om de materiellt fattiga och i konsekvens med det vår plikt att värna och visa omsorg om dem. Skriften hänvisar också till de andligt fattiga, som vänder sig till Gud för att få barmhärtighet. Evangeliet kommer som goda nyheter till båda. De andligt fattiga, som oavsett ekonomiska omständigheter ödmjukar sig inför Gud, mottar genom tro den fria gåvan av frälsning. Det finns ingen annan väg för någon att komma in i Guds rike. De materiellt fattiga och maktlösa finner dessutom en ny värdighet som Guds barn och den kärlek hos bröder och systrar som kämpar med dem för deras befrielse från allt som förnedrar och förtrycker dem.

Vi ångrar allt åsidosättande av Guds sanning i Skriften och är fast beslutna om att såväl proklamera som försvara den. Vi ångrar också tillfällena då vi varit likgiltiga för de fattigas belägenhet, då vi gynnat de rika och vi är fast beslutna att följa Jesus i förkunnandet av de goda nyheterna för alla människor såväl i ord som handling.

3. Det unika hos Jesus Kristus

Vi är kallade att förkunna Kristus i en allt mer pluralistisk värld. Gamla trosuppfattningar håller på att väckas upp igen och nya uppstår. Också under det första århundradet fanns 'många gudar och många herrar' (1 Kor. 8:5). Trots det framhöll apostlarna frimodigt det unika, det oersättliga och det centrala hos Kristus. Vi måste göra detsamma.

Eftersom män och kvinnor är skapade till Guds avbild och ser spår av Skaparen i skapelsen, finns ibland i de religioner som uppstått element av sanning och skönhet. De är emellertid inte alternativa evangelier. Eftersom människan är syndig och eftersom 'hela världen ligger i den ondes våld' (1 Joh. 5:19) är också religiösa människor i behov av försoning genom Kristus. På grund av detta har vi ingen fullmakt att säga att frälsning kan fås vid sidan om Kristus eller oberoende av ett uttryckligt accepterande av hans verk genom tro.

Med hänvisning till Guds förbund med Abraham, anses det ibland att det judiska folket ej behöver erkänna Jesus som Messias. Vi påstår att också de behöver honom lika mycket som någon annan och att det skulle vara en form av antisemitism och ett utslag av bristande lojalitet till Kristus att avlägsna sig från Nya Testamentets modell att föra evangeliet 'först till judarna ...' Vi avvisar därför tesen att judarna har ett eget förbund som innebär att tro på Jesus är onödig.

Det som förenar oss är våra gemensamma övertygelser om Jesus Kristus. Vi bekänner honom som Guds evige Son, som blev sann människa och samtidigt förblev sann Gud, som blev vår ställföreträdare på korset och som bar våra synder och dog vår död, som bytte sin rättfärdighet mot vår orättfärdighet, som segrande uppstod i en förvandlad kropp och som skall komma åter i härlighet och döma världen. Han ensam är den inkarnerade Sonen, Frälsaren, Herren och Domaren och han ensam tillsammans med Fadern och Anden är värd tillbedjan, tro och lydnad av alla människor. Det finns bara ett evangelium eftersom det bara finns en Kristus, som genom sin död och uppståndelse är den enda vägen till frälsning. Vi avfärdar därför såväl relativism som betraktar all religion och andlighet som likvärdiga vägar till Gud som synkretism vilken försöker blanda tro på Kristus med annan tro.

Eftersom Gud har upphöjt Jesus till den högsta platsen, för att alla skall bekänna honom, är också detta vår önskan. Drivna av Kristi kärlek, vill vi hörsamma Kristi stora uppdrag och älska hans förlorade får, men vi är speciellt motiverade av 'nitälskan' för hans heliga namn och vi längtar efter att få se honom motta den ära och härlighet som tillkommer honom.

I det förgångna har vi ibland gjort oss skyldiga till okunnighet, arrogans och ohövlighet och även fientlighet mot anhängare av andra trosuppfattningar. Vi ångrar detta. Inte dess mindre är vi fast beslutna att i alla aspekter av vårt evangelisatoriska arbete, inklusive dialogen med människor av annan tro bära ett positivt och kompromisslöst vittnesbörd om det unika hos vår Herre, i hans liv, död och uppståndelse.

4. Evangeliet och socialt ansvar

Det äkta evangeliet måste tydliggöras genom förvandlade liv hos män och kvinnor. På samma sätt som vi förkunnar Guds kärlek måste vi vara engagerade i kärleksfull tjänst och på samma sätt som vi predikar Guds rike måste vi engagera oss i dess krav på rättvisa och fred.

Evangelisation är det primära eftersom vår huvudangelägenhet gäller evangeliet, att alla människor skall få tillfälle att ta emot Jesus Kristus som Herre och Frälsare. Men Jesus förkunnade inte enbart Guds rike. Han demonstrerade dess ankomst genom gärningar i barmhärtighet och kraft. Vi är idag kallade till en liknande integrering av ord och handlingar. I en anda av ödmjukhet är vi kallade att predika och undervisa, att vårda de sjuka, att mätta de hungriga, att visa omsorg för de fängslade, att hjälpa missgynnade och handikappade och att befria de förtryckta. Samtidigt som vi erkänner mångfalden av andliga gåvor, kallelser och sammanhang, påstår vi också att vittnesbörd och tjänst är oskiljaktiga.

Proklamerandet av Guds rike kräver med nödvändighet ett profetiskt fördömande av allt som är oförenligt med det. Bland det onda som vi djupt beklagar finns destruktivt våld, inkluderande institutionaliserat våld, politisk korruption, alla former av exploatering av människor och av jorden, underminerandet av familjen, abort på begäran, narkotikahandel och missbruket av mänskliga rättigheter. I vår omsorg för de fattiga är vi oroade av skuldbördan hos två tredjedelsvärlden. Vi känner oss också upprörda över de inhumana villkor i vilka miljoner människor lever människor som bär Guds avbild liksom vi.

Vårt fortsatta engagemang för social handling innebär inte en sammanblandning av Guds rike med ett kristet samhälle. Det är snarare ett erkännande av att det bibliska evangeliet har oundvikliga sociala implikationer. Sann mission bör alltid vara förkroppsligad. Det gör det nödvändigt att ödmjukt sätta sig in i andra människors situationer, att identifiera sig med deras sociala verklighet, deras sorg och lidande och deras kamp för rättvisa gentemot förtryckande makter. Detta kan inte göras utan personliga offer.

Vi ångrar att vårt begränsade engagemang och våra inskränkta visioner ofta har hindrat oss från att proklamera Jesu Kristi herravälde över hela livet, både det privata och det offentliga, lokala och globala. Vi är fast beslutna att lyda hans uppmaning att 'först söka Guds rike och hans rättfärdighet' (Matt. 6:33).

B. HELA KYRKAN

Hela evangeliet måste förkunnas av hela kyrkan. Allt Guds folk är kallat att delta i denna evangelisatoriska uppgift. Utan Guds Helige Ande kommer dock alla ansträngningar att vara fruktlösa.

5. Gud Evangelisten

Skriften uttalar klart att Gud själv är den främste evangelisten. Guds Ande är sanningens Ande, kärlek, helighet och makt och evangelisation är omöjlig utan honom. Det är Han som smörjer budbäraren, bekräftar Ordet, förbereder åhöraren, överbevisar syndaren, skänker ljus åt den blinde, ger liv till den döde, gör det möjligt för oss att omvända oss och tro, förenar oss till Kristi kropp, försäkrar oss att vi är Guds barn, leder oss till en Kristuslik karaktär och tjänst och sänder oss ut för att vara Kristi vittnen. I allt detta är den Helige Andes främsta uppgift att ära Jesus Kristus genom att visa honom för oss och forma honom i oss.

All evangelisation innebär andlig kamp mot ondskans 'härskare' och 'makter'. I denna kamp kan bara andliga vapen ge framgång, speciellt Ordet och Anden tillsammans med bön. Vi vädjar därför till alla kristna att vara ihärdiga i sina böner för såväl kyrkans förnyelse som för världens evangelisering.

Varje sann omvändelse innebär en maktkamp, i vilken Jesu Kristi överlägsna auktoritet demonstreras. Det finns inget större under än det som sker då en troende blir befriad från satans slaveri, från synd, fruktan och meningslöshet, från mörker och död.

Fastän Jesu under var speciella som tecken på hans messianska uppgift och ett föregripande av hans fullkomliga rike då allt skall lyda under honom, har vi ingen frihet att sätta gränser för den levande skaparens makt idag. Vi avvisar både den skepticism som förnekar under och den förmäthenhet som kräver dem, liksom den rädsla som ryggar tillbaka för Andens fullhet och den överlägsenhet som ryggar tillbaka för den svaghet i vilken Kristi makt fullkomnas.

Vi ångrar alla självsäkra ansatser att antingen evangelisera i egen kraft eller att diktera den Helige Ande. Vi är fast beslutna att i framtiden inte 'bedröva' eller 'undertrycka' Anden, men hellre försöka sprida de goda nyheterna 'med kraft, med helig Ande, i fullt mått' (1 Tess. 1:5).

6. Mänskliga vittnen

Gud, evangelisten, ger sitt folk privilegiet att vara hans 'medhjälpare' (2 Kor. 6:1). Fastän vi inte kan vittna utan honom, väljer han normalt att vittna genom oss. Han kallar bara vissa att vara evangelister, missionärer eller pastorer, men han kallar hela sin kyrka och varje medlem i den att vara hans vittnen.

Den privilegierade uppgift som pastorer och lärare har är att leda Guds folk (laos) till att bli 'fullvuxna i Kristus' (Kol. 1:28) och att utrusta dem för uppgiften (Ef. 4:11-12). Pastorer har inte monopol på tjänsterna i församlingen, utan har snarast uppgiften att mångfaldiga dem genom att uppmuntra andra att använda sina gåvor och genom att undervisa lärjungar om hur man kan vinna andra. Prästerskapets dominans över lekmännen har varit av ondo i kyrkans historia. Den berövar såväl lekmännen som prästerna/pastorerna deras gudagivna roller, den skapar utbrändhet bland de sistnämnda, försvagar kyrkan och hindrar spridandet av evangeliet. Och ännu värre, det är grundläggande obibliskt. Vi som under århundraden insisterat på 'det allmänna prästadömet', vi insisterar nu på att alla troende är delaktiga i tjänsten för Gud.

Vi noterar med tacksamhet att barn och unga människor berikar kyrkans gudstjänst och utåtriktade arbete genom sin entusiasm och sin tro. Vi behöver undervisa dem i lärjungaskap och evangelisation, så att de kan nå sin egen generation för Kristus.

Gud skapade män och kvinnor som likvärdiga bärare av hans avbild (1 Mos. 1:26-27), accepterade dem som likvärdiga i Kristus (Gal. 3:28), utgjuter sin Ande över allt kött (Apg. 2:17-18). Eftersom den Helige Ande fördelar sina gåvor till kvinnor lika väl som till män, måste de ges tillfälle att utöva sina gåvor. Vi lovordar deras framstående insatser i missionens historia och är övertygade om att Gud kallar kvinnor till liknande uppgifter idag. Även om vi inte till fullo är överens om vilken form deras ledarskap ska ha, är vi överens om att i världens evangelisering vill Gud att män och kvinnor ska samverka med glädje. Lämplig utbildning måste därför göras tillgänglig för båda.

Lekmäns vittnesbörd äger rum, av kvinnor och män, inte bara genom den lokala församlingen (se 8), utan också genom vänskapsrelationer, i hem och på arbetsplatser. Även de som är utan hem eller arbetslösa är kallade att vara vittnen.

Vårt främsta ansvar är att vara vittnen inför dem som redan är våra vänner, släktingar, grannar och kollegor. Evangelisation i hemmet är också naturlig såväl för gifta som för ensamstående. Ett kristet hem skall inte bara utgöra ett exempel på Guds standard för äktenskap, sexuella relationer och familj och utgöra en fristad av kärlek och fred för människor som lider oförrätt. I ett hem kan grannar, som inte skulle sätta sin fot i en kyrka, vanligtvis känna sig avspända även då evangeliet diskuteras.

Ett annat sammanhang för lekmannavittnesbörd är arbetsplatsen, där de flesta kristna tillbringar hälften av sin vakna tid. Arbete är en gudomlig kallelse. Kristna kan peka på Kristus genom ord, genom konsekvent idoghet, ärlighet och omtänksamhet, genom att värna om rättvisa på arbetsplatsen och alldeles särskilt om andra kan se av kvaliteten på deras dagliga arbete att det är gjort till Guds ära.

Vi ångrar vår del i den bristande uppmuntran av lekmännens tjänst, speciellt beträffande kvinnor och unga människor. Vi är fast beslutna att i framtiden uppmuntra alla Kristi efterföljare att rättmätigt och naturligt inta sina platser som Hans vittnen. Sann evangelisation är ett utflöde av ett hjärtas kärlek till Kristus. Det är orsaken till att alla kristna omfattas av uppgiften alla utan undantag.

7. Vittnenas integritet

Inget anbefaller evangeliet mera uttrycksfullt än ett förvandlat liv, och inget ger det sådant vanrykte som motsägelser i ens personliga liv. Vi är ålagda att uppföra oss på ett sådant sätt som är värdigt Kristi evangelium ja även att 'smyska' det genom att förhöja dess skönhet genom heliga liv. Den värld som iakttar oss söker med rätta bevis som underbygger de anspråk som Kristi lärjungar framställer å hans vägnar. Ett starkt bevis är vår integritet. Vår förkunnelse att Kristus dog för att föra oss till Gud tilltalar människor som är andligen törstiga, men de tror oss inte om vi inte lämnar något tecken som tyder på att vi själva känner den levande Guden eller om vår gudstjänst saknar anknytning till verkligheten och relevans.

Vårt budskap om att Kristus försonar människor som vänt sig bort från varandra är trovärdigt endast om vi visar kärlek och vilja att förlåta varandra, att tjäna andra i ödmjukhet och att nå ut bortom vår egen gemenskap i en barmhärtighetstjänst för behövande en tjänst som kan kosta på.

Vår utmaning till andra att förneka sig själva, ta sitt kors och följa Kristus väcker förtroende bara om vi själva tydligt dött från självisk ärelystnad, oärlighet och girighet och lever ett liv i enkelhet, förnöjsamhet och generositet.

Vi beklagar djupt den brist på kristen konsekvens som vi ser såväl hos kristna som i kyrkor: materiell girighet, professionellt högmod och rivalitet, konkurrens i kristen tjänst, avundsjuka hos yngre ledare, missionärers paternalism, bristen på ömsesidig ansvarighet, avsaknaden av kristen sexualmoral, diskriminering p g a ras, kön eller sociala omständigheter. Allt detta är utslag av ett världsligt sinnelag som tillåter den rådande kulturen att undergräva kyrkan i stället för att kyrkan utmanar och förändrar kulturen. Vi skäms djupt för de tider då vi både som individer och kristna församlingar bejakat Kristus i ord och förnekat honom i handling. Vår inkonsekvens tar bort trovärdigheten hos vårt vittnesbörd. Vi erkänner våra kontinuerliga misslyckanden och fortsatta kamp. Men vi är också fast beslutna genom Guds nåd att utveckla integritet i oss själva och inom kyrkan.

8. Den lokala församlingen

Varje kristen församling är ett lokalt uttryck för Kristi kropp och har samma ansvar. Det är både 'ett heligt prästerskap' som frambär till Gud andliga offer i tillbedjan och 'ett heligt folk' med uppgift att 'förkunna hans storverk' till andra nationer (1 Petr. 2:5,9). Församlingen är sålunda både en gudstjänstfirande och en vittnande gemenskap, samlad och spridd, kallad och sänd. Gudstjänst och vittnande är oskiljaktiga.

Vi tror att den lokala församlingen har ett primärt ansvar för spridandet av evangeliet. Skriften ger vid handen att det rör sig om en utveckling från 'vårt evangelium kom till er' och till 'ni har fått Herrens ord att höras' (1 Tess. 1:5,8). På detta sätt skapar evangeliet församlingen som sprider evangeliet vilket skapar fler församlingar i en kontinuerlig kedjereaktion. Det som Skriften lär, bekräftas av strategin. Varje lokal församling måste evangelisera det område där den är belägen och har resurser för.

Vi rekommenderar varje församling att utföra regelbundna studier inte enbart av sina egna medlemmar och program men av sitt lokalsamhälle utifrån alla tänkbara utgångspunkter. Detta skulle kunna ge underlag för utarbetandet av en lämplig missionsstrategi. Medlemmarna kanske beslutar att organisera hembesök i hela sitt område, att vittna om Kristus där människor samlas, att ordna en serie av evangeliserande möten, föredrag och konserter, att arbeta med de fattiga för att förvandla en lokal slum eller att grunda en ny församling i ett angränsande distrikt eller en by. På samma gång får de inte glömma kyrkans globala uppgift. En församling som sänder ut missionärer får ej försumma sitt lokalsamhälle och en kyrka som evangeliserar sitt grannskap får ej försumma resten av världen.

I allt detta bör varje församling och samfund, där det är möjligt, arbeta med andra på ett sådant sätt att eventuell konkurrens vänds till samarbete. Kyrkor bör också samarbeta med parakyrkliga organisationer, speciellt då det rör evangelisation, lärjungaskap och samhällstjänst. Dylära organ är delar av Kristi kropp och har värdefull specialistkunskap som kan vara till stor hjälp för kyrkan.

Kyrkan har av Gud avsetts vara ett tecken på hans rike, dvs en indikation på hur en mänsklig gemenskap kan se ut när hans rättfärdighet och fred får råda. Evangeliet måste förkroppsligas om det skall kunna kommuniceras på ett effektivt sätt. Detta gäller såväl individer som församlingar. Det är genom vår kärlek till varandra som den osynlige Guden uppenbarar sig idag (1 Joh. 4:12), speciellt om vår gemenskap är formad i små grupper och om den överskrider gränser som rör ras, klass, kön och ålder gränser som ofta delar andra gemenskaper.

Vi beklagar djupt att många av våra församlingar är inåtvända, organiserade för överlevnad snarare än för mission, eller upptagna med kyrkobaserade aktiviteter på bekostnad av vittnesbörd. Vi är fast beslutna att förändra detta, så att församlingarna engageras i fortlöpande utåtriktat arbete och Herren var dag låter nya människor bli frälsta och förena sig med dem (Apg. 2:47).

9. Samarbete i evangelisation

Evangelisation och enhet är nära relaterade till varandra i Nya Testamentet. Jesus bad att hans folks enhet skulle återspegla hans egen enhet med Fadern 'då skall världen tro på att du har sänt mig' (Joh. 17:20, 21). Paulus uppmanade församlingen i Filippi att 'ni sida vid sida kämpar för tron på evangeliet' (Fil. 1:27). Som en kontrast till denna bibliska vision, skäms vi över misstänklighöranden och rivalitet, dogmatism om oväsentligheter, maktkamp och imperiebyggande, vilket allt spolierar vårt evangeliska vittnesbörd. Vi påstår att samarbete i evangelisation är oundgängligen nödvändigt, först därför att det är Guds vilja men också därför att evangeliet om försoning hamnat i vanrykte p g a vår bristande enhet. Om uppgiften att evangelisera världen någonsin skall kunna slutföras måste vi göra det tillsammans.

'Samarbete' innebär ett sätt att finna enhet i mångfald. Det medför att människor med olika temperament, gåvor och kallelser, från olika kulturer, nationella kyrkor och missionsorganisationer, i alla åldrar och från båda könen arbetar tillsammans.

Vi är fast beslutna att en gång för alla lämna bakom oss, som en kvarleva från den koloniala tiden, den förenklade åtskillnaden mellan första världen som sändande länder och två tredjedelsvärlden som mottagande. Ett viktigt nytt faktum i vår tid är missionens internationalisering. Det är inte bara så att den stora majoriteten av alla evangeliska kristna numera är från andra områden än väst, utan antalet missionärer från två tredjedelsvärlden kommer snart att överstiga antalet från väst. Vi tror att missionsteam som representerar en mångfald i sammansättning men förenade i hjärta och sinne, konstituerar ett dramatiskt vittnesbörd om Guds nåd.

Vår referens till 'hela kyrkan' är inte ett förmätet anspråk på att den universella kyrkan och den evangelikala gemenskapen är synonyma begrepp. Vi erkänner att det finns många kyrkor som inte är en del av den evangelikala rörelsen. Evangelikala attityder gentemot den Romersk Katolska kyrkan och ortodoxa kyrkor varierar starkt. Vissa evangelikaler ber, samtalar, studerar Skriften och arbetar tillsammans med dessa kyrkor. Andra är starkt emot varje form av dialog och samverkan med dem. Alla evangelikaler är medvetna om att allvarliga teologiska skiljaktigheter kvarstår mellan oss. Där det är möjligt, och så länge som den bibliska sanningen inte blir föremål för kompromiss, torde samverkan vara möjlig inom sådana områden som bibelöversättning, studium av aktuella teologiska och etiska problemställningar, socialt arbete och politisk handling. Vi vill emellertid göra det klart att gemensam evangelisation kräver en gemensam överlåtelse till det bibliska evangeliet.

Vissa av oss är medlemmar i kyrkor som tillhör Kyrkornas Världsråd och vi tror att ett positivt om än kritiskt deltagande i dess arbete är vår kristna plikt. Andra bland oss har ingen relation till världsrådet. Alla av oss betonar vikten av att Kyrkornas Världsråd antar en med Bibeln förenlig förståelse av evangelisation.

Vi bekänner vår del i ansvaret för söndringen i Kristi kropp, vilket är en stor stöttesten för världens evangelisering. Vi är fast beslutna att fortsätta sökandet efter den enhet i sanning för vilken Kristus bad. Vi är övertygade om att den rätta vägen framåt mot närmare samverkan innebär öppen och tålmodig dialog med Bibeln som grund med alla dem som delar vår angelägenhet. Vi vill med glädje hänge oss åt detta.

C. HELA VÄRLDEN

Hela evangeliet har anförtrotts till hela kyrkan för att det skall bli känt i hela världen. Därför är det nödvändigt för oss att förstå den värld till vilken vi är sända.

10. Det moderna samhället

Evangelisation äger rum i ett speciellt sammanhang, inte i ett vakuum. Balansen mellan evangelium och detta sammanhang måste upprättas med omsorg. Vi måste förstå sammanhanget för att kunna kommunicera in i det, men sammanhanget får ej tillåtas förvränga evangeliet.

I anslutning till detta har vi blivit bekymrade över inflytandet av det 'moderna samhället', som är en alltmer framträdande världskultur framsprungen ur industrialiseringen med dess teknologi och urbanisering och med dess ekonomiska system. Dessa faktorer skapar tillsammans en miljö, som på ett betydelsefullt sätt formar det sätt på vilket vi ser världen. Lägg därtill att sekularismen har ödelagt tron genom att göra Gud och det övernaturliga meningslöst; urbaniseringen har gjort livet omänskligt för många och massmedia har bidragit till urholkningen av sanning och auktoritet genom att ersätta ord med bild. I kombination med detta har det 'moderna samhället' och dess konsekvenser förvrängt det budskap som många predikar och underminerat deras motivation för mission.

År 1900 bodde endast 9% av världens befolkning i städer; år 2000 beräknar man att mer än 50% gör så. Denna världsvida rörelse in till städerna har kallats 'den största folkvandringen i människans historia' och den konstituerar en stor utmaning för kristen mission. Å ena sidan är stadsbefolkningen extremt kosmopolitisk på ett sätt som gör att världens nationer står vid våra trösklar i städerna. Kan vi utveckla globala kyrkor i vilka evangeliet utplånar etniska barriärer? Å andra sidan är många av de människor som bor i städerna omkringflyttande fattiga som är mottagliga för evangeliet. Kan Guds folk övertygas om att flytta in i sådana fattiga områden i städerna för att tjäna människorna och delta i förvandlingen av städerna? Det 'moderna samhället' medför välsignelser såväl som faror. Genom att sammanlänka kommunikation och handel runt vår glob skapas öppningar för evangeliet, utan tidigare motstycke, tvärs över gamla gränser och in i stängda samhällen oavsett om de är traditionella eller totalitära. Kristna media har ett kraftfullt inflytande både i att så ut evangeliet och i förberedelsen av marken. De stora missionsradioorganisationerna har beslutat sig för att ett evangeliskt vittnesbörd via radio skall vara tillgängligt på alla större språk år 2000.

Vi bekänner att vi inte arbetat tillräckligt för att förstå det 'moderna samhället' och dess konsekvenser. Vi har använt dess metoder och tekniker på ett okritiskt sätt och därmed utsatt oss själva för världslighet. Men vi är fast beslutna att i framtiden ta allvarligt på dessa utmaningar och tillfällen för att stå emot det sekulära trycket i det 'moderna samhället', för att sätta in Kristi herravälde i hela den moderna kulturen och alltså engagera sig för mission i den moderna världen utan inslag av världslighet.

11. Utmaningen till år 2000 och bortom

Världens befolkning närmar sig idag sex miljarder. En tredjedel av den säger sig vara kristen. Av återstående fyra miljarder har hälften hört om honom medan den andra hälften inte gjort det. I ljuset av dessa siffror utvärderar vi vår evangeliska uppgift genom att betrakta fyra kategorier av människor.

För det första finns en mäktig resurs för mission, de **engagerade**. Under detta århundrade har denna kategori av kristna vuxit från omkring 40 miljoner år 1900 till omkring 500 miljoner idag. Och för närvarande växer denna grupp mer än dubbelt så fort som någon annan större religiös grupp.

För det andra finns **nominella kristna**. De bekänner sig som kristna (de har döpts, de besöker kyrkan ibland och de kallar sig även själva kristna), men tanken på ett personligt engagemang för Kristus är främmande för dem. De finns i alla kyrkor över hela världen. De behöver verkligen återevangeliseras.

För det tredje finns de **oevangeliserade**. Detta är människor som har en minimal kunskap om evangeliet med de har inte haft något egentligt tillfälle att ta ställning till det. De är förmodligen inom räckhåll för kristna människor om bara dessa skulle gå till nästa gata, väg, by eller stad för att finna dem.

För det fjärde finns **onådda**. Dessa är de två miljarder som aldrig har hört om Jesus som Frälsare och de är inte inom räckhåll för kristna från sitt eget folk. Det är faktiskt ca 2000 folk eller nationaliteter där det inte ännu finns någon vital, inhemsk församlingsrörelse. För oss är det till hjälp att hänföra dem till mindre 'folkgrupper' som känner en släktskap med varandra (gemensam kultur, språk, bostad, yrke). De effektivaste budbärarna för att nå dem är de troende som redan tillhör deras kultur och kan deras språk. I annat fall måste tvärkulturella budbärare av evangeliet sändas ut och lämna bakom sig egen kultur och uppoffrande identifiera sig med de människor som de längtar efter att nå för Kristus.

För närvarande finns omkring 12 000 sådana onådda folkgrupper inom 2000 större folkslag. Det innebär att uppgiften inte är omöjlig. Men endast 7% av alla missionärer är idag engagerade i detta slag av arbete, medan återstående 93 % arbetar i den redan evangeliserade halvan av världen. Om denna obalans skall korrigeras är en strategisk omflyttning av personal nödvändig.

En smärtsam faktor som påverkar var och en av ovan nämnda kategorier är deras otillgänglighet. Många länder beviljar inte visa till sådana som uppger sig vara missionärer utan några andra kvalifikationer eller bidrag att erbjuda. Sådana områden är dock inte helt otillgängliga. Våra böner kan gå genom varje ridå, dörr och barriär. Och kristen radio och television, ljud och videokassetter, filmer och litteratur kan också nå de annars onåbara. På det viset kan också 'tältmakare' arbeta; de som likt Paulus tjänar sitt eget uppehälle. De reser i sin yrkesroll (affärsfolk, universitetslärare, tekniska specialister, språklärare) och de använder varje tillfälle att tala om Jesus Kristus. De åker inte till ett land under falska förespeglingar; deras arbete för dem faktiskt dit; det är helt enkelt så att vittnesbördet är en väsentlig del av deras kristna livsstil varhelst de råkar befinna sig.

Vi skäms djupt över att nära två årtusenden passerat sedan Jesu död och uppståndelse och att fortfarande två tredjedelar av världens befolkning ännu inte erkänt honom. Å andra sidan förundras vi över de allt tydligare tecknen på Guds makt även på de mest osannolika platserna på jorden.

För många har år 2000 blivit en utmanande milstolpe. Kan vi engagera oss själva för evangelisering av världen under det sista decenniet av detta sekel? Det är inget magiskt i årtalet men borde vi ändå inte göra vårt bästa för att nå detta mål? Kristus befäller oss att förmedla evangeliet till alla folk. Uppgiften är brådskande. Vi är fast beslutna att lyda honom med glädje och hopp.

12. Svåra situationer

Jesus sade tydligt till sina efterföljare att de skulle räkna med motstånd. 'Har de förföljt mig' sade han 'kommer de också att förfölja er' (Joh. 15:20). Han sade också åt dem att glädja sig över förföljelse (Matt. 5:12) och påminde dem om att villkoret för skörd var död (Joh. 12:24).

Dessa förutsägelser, att kristet lidande är oundvikligt och fruktbart, har varit giltiga i varje tidsålder, också i vår egen. Många tusen martyrer har funnits. Idag är situationen på många sätt densamma. Vi hoppas innerligt att 'glasnost' och 'perestroika' skall leda till fullständig religiös frihet i Sovjetunionen och i andra Östblocksländer och att islam och hinduländer skall bli mera öppna för evangeliet. Vi beklagar djupt det nyligen brutala kuvandet av Kinas demokratisrörelse och vi ber att detta inte skall medföra ytterligare lidande för de kristna. På det hela taget verkar det emellertid som om de gamla religionerna har blivit mindre toleranta, utlänningar mindre välkomna och världen mindre vänligt sinnad till evangeliet.

I denna situation önskar vi göra tre uttalanden till regeringar som är i färd med att ompröva sin attityd till kristna.

För det första, kristna är lojala medborgare som arbetar för sin nations välfärd. De ber för dess ledare och betalar sina skatter. Naturligtvis kan inte de som bekänt Jesus som sin Herre också benämna andra auktoriteter Herre och om de beordras att göra så eller att göra något som Gud förbjuder, måste de visa olydnad. Men de är samvetsgranna invånare. De bidrar också till sitt lands välfärd genom stabila äktenskap och hem, genom sin ärlighet i affärer, genom hårt arbete och genom sin frivilliga tjänst för handikappade och behövande. Regeringar som värnar om rättvisa har inget att frukta från kristna.

För det andra, kristna avstår från ovärdiga metoder i evangelisationen. Även om vår tro till sitt väsen förväntar av oss att vi skall förmedla evangeliet till andra är praxis att vi gör en öppen och ärlig presentation av det. Detta ger sedan de som lyssnat fullständig frihet att själva ta ställning till vad de hört. Vi vill vara känsliga mot dem som omfattar en annan tro och vi avvisar varje ansats som söker att tvinga omvändelse på dem.

För det tredje, kristna önskar innerligt att religionsfrihet skall råda för alla människor, inte enbart frihet för kristna. I övervägande kristna länder står de kristna i främsta ledet bland dem som begär frihet för religiösa minoriteter. I övervägande icke kristna länder begär därför kristna inget mera än de begär för andra i liknande situationer. Friheten att bekänna, praktisera och utbreda religion såsom det definieras i den allmänna deklARATIONEN om mänskliga rättigheter, kan och bör vara en ömsesidigt beviljad rättighet.

Vi beklagar mycket varje ovärdigt vittnesbörd som Jesu efterföljare kan ha gjort sig skyldiga till. Vi är fast beslutna att inte vara till onödig anstöt så att namnet Jesus inte blir vanärat. Korssets anstöt kan vi emellertid inte undvika. För den korsfäste Kristus skall ber vi att vi skall vara beredda, genom hans nåd, att lida och även att dö. Martyrskap är en form av vittnesbörd som Kristus har lovat att hedra speciellt.

AVSLUTNING

FÖRKUNNA KRISTUS TILLS HAN KOMMER

'Förkunna Kristus tills han kommer'. Det har varit temat för Lausanne II. Naturligtvis tror vi att Kristus har kommit; han kom då Augustus var kejsare i Rom. Vi vet, av de löften han gav, att han en dag skall komma igen i ofattbar härlighet för att fullkomna sitt rike. Vi uppmanas att vara vaksamma och redo. Under tiden mellan hans två ankomster skall kristen mission äga rum. Vi har uppmanats att gå till världens ände med evangeliet och vi har fått löfte om att slutet av denna tidsålder kommer först då detta ägt rum. De två slutet (världens ände och denna tidsålders slut) kommer att sammanfalla. Tills dess har han lovat att vara med oss.

Kristen mission är därför en angelägen uppgift. Vi vet inte hur lång tid vi har på oss. Men vi har ingen tid att slösa bort. Och för att fortsätta enträget med vårt ansvar är andra kvaliteter nödvändiga, speciellt enhet (vi måste evangelisera tillsammans) och offer (vi måste beräkna och acceptera kostnaden). Lausannedeklarationen inbegrep 'att bedja, planera och arbeta tillsammans för hela världens evangelisering'. Vårt Manilamanifest innebär att hela kyrkan är kallad att förmedla hela evangeliet till hela världen, förkunna Kristus tills han kommer med all nödvändig ihärdighet, enhet och självuppoffring.